

Arrest

nr. 126 572 van 2 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. NIYONZIMA en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Gambiaanse nationaliteit en bent u geboren op 15 oktober 1969 te Banjul. U bent moslim en uw etnische origine is Sarahule.

In de periode 2010 – 2011 werd u actief als mensenrechtenactivist. U trachtte mensen te overtuigen om u te vergezellen en een organisatie voor mensenrechten op te richten. U sprak mensen in de parken en op de stranden aan en nodigde ze uit voor één van de vele meetings bij u thuis. Rond 4 april 2013 werd u thuis door de politie gearresteerd en opgesloten in het politiekantoor wegens uw activiteiten als mensenrechtenactivist. Na 17 à 18 dagen werd u vrijgelaten, op voorwaarde dat u geen meetings meer zou organiseren en u zich niet meer in een groep van meer dan vijf mensen zou begeven. U hield

zich niet aan de voorwaarden en organiseerde verder meetings bij u thuis. Op 16 mei 2013 hield u een laatste meeting bij u thuis. Na een tijdje kwam Ibrahima Kante – een militair die eerder naar vergaderingen bij u thuis kwam – en hij gaf aan dat het National Intelligence Agency (hierna NIA) wist dat u nog activiteiten deed en het gevaarlijk was voor u. In juni 2013 besloot u daarom om Gambia te verlaten. U ging naar Senegal, bleef daar drie maanden en kwam in contact met mensensmokkelaars. U betaalde hen 2.000.000 CFA om – via Portugal en Frankrijk – tot België te vluchten. In oktober 2013 kwam u in België toe en op 8 oktober 2013 diende u er een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u verdere vervolging door Gambiaanse overheid vreest wegens uw activiteiten als mensenrechtenactivist en u de voorwaarden voor uw vrijlating niet nakwam, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk actief was als mensenrechtenactivist.

U verklaarde dat u twee tot drie jaar geleden mensenrechtenactivist werd en u gedurende twee jaar één tot twee meetings per week organiseerde bij u thuis (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat u een organisatie voor mensenrechten wilde oprichten, maar toen u gevraagd werd met wie u dit wilde doen, gaf u vaag aan dat dit was met mensen die u bij u thuis uitnodigde. Toen u gevraagd werd over hoeveel mensen het gaat, gaf u vaag aan het niet te weten, maar het mensen van Banjul zijn en het er soms meer dan tien zijn (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd om de namen te geven van de mensen die u uitnodigde voor de meetings in uw huis, kon u slechts vier namen geven. Toen u gevraagd werd om meer namen te geven van de mensen die u uitnodigde voor de meetings in uw huis, gaf u aan de anderen niet te kennen en hun namen en zo niet te weten (gehoor CGVS, p.10). Verder gaf u aan dat u 'uw organisatie' groter wilde maken. Toen u daarop gevraagd werd hoeveel 'volgelingen' u had, gaf u aan dat het vele mensen waren, maar u het niet weet en u de mensen die naar uw geheime meetings kwamen niet telde (gehoor CGVS, p.10). Van iemand die reeds twee tot drie jaar actief is als mensenrechtenactivist en die één tot twee meetings per week organiseerde en dit als 'hoofd', kan men verwachten dat hij beter op de hoogte is wie zijn (geheime) meetings bijwoonde.

Toen u verder gevraagd werd waarover de meetings bij u thuis gingen, gaf u vaag aan dat het over jullie problemen en die van het land gingen. Toen u gevraagd werd om concrete voorbeelden te geven, gaf u – nog steeds vaag – aan dat de meetings gingen over hoe mensen behandeld werden die iets negatiefs over de regering zegden en ze over het gebrek aan vrijheid van meningsuiting (gehoor CGVS, p.11). Toen u daarop gevraagd werd om concrete voorbeelden of namen te geven over hoe mensen behandeld werden die iets negatiefs over de regering zegden, gaf u aan dat het verschillende mensen waren, maar u geen namen kende (gehoor CGVS, p.11). Toen u daarop gevraagd werd om concrete voorbeelden te geven over (het gebrek aan) vrijheid van meningsuiting, gaf u opnieuw vaag aan dat mensen niet vrij zijn om te zeggen over de regering wat ze willen. Later vulde u aan dat het voornamelijk "de homoseksuelen" betreft (gehoor CGVS, p.11). Toen u daarop gevraagd werd welke straf er volgens de Gambiaanse wet op homoseksualiteit staat, gaf u aan dat het levenslange opsluiting of de dood is (gehoor CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de maximumstraf voor homoseksualiteit 14 jaar gevangenis is. Toen u gevraagd werd volgens welk wetsartikel over homoseksualiteit spreekt, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.12). Toen u gevraagd werd of u namen kent van homoseksuelen die problemen hadden in Gambia, gaf u aan het niet te weten, omdat u niet in de homogemeenschap zit (gehoor CGVS, p.11). Toen u verder gevraagd werd welke wet de vrijheid van meningsuiting beperkt, gaf u aan het niet te weten, omdat u geen rechten studeerde (gehoor CGVS, p.12).

Van iemand die reeds twee tot drie jaar actief is als mensenrechtenactivist en die één tot twee meetings per week organiseerde over het gebrek aan vrijheid van meningsuiting en de vervolging ervan, kan men verwachten dat deze een uitgebreidere kennis heeft betreffende dit thema en vervolgte personen. Dat uw kennis ter zake erg vaag en quasi onbestaande is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw activiteiten als mensenrechtenactivist en bijgevolg de daaruit volgende – beweerde – vervolging door de Gambiaanse overheid.

Overigens kan gesteld worden dat het gebrek aan doorleefdheid uw asielrelaas verder ondermijnt.

U gaf aan dat de Gambiaanse politie u rond 4 april 2013 arresteerde en opsloot wegens uw activiteiten als mensenrechtenactivist (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd hoe de Gambiaanse

overheid van uw activiteiten op de hoogte zou zijn, gaf u aan dat ze de informatie hadden via 'geheim agenten', die uw (geheime) meetings bijwoonden (gehoor CGVS, p.8). Toen u gevraagd werd hoe vaak de geheim agenten uw meetings bijwoonden, gaf u aan het niet te weten en u hen niet kon identificeren. U kende hun namen evenmin (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u dan niet naging wie naar uw vergaderingen kwam, gaf u aan van niet en u het niet controleerde (gehoor CGVS, p.13). U gaf verder aan dat u – na uw opsluiting en verbod om nog zulke vergaderingen te organiseren – verder meetings organiseerde en dat u terug dezelfde mensen aansprak en dat het misschien de geheime agenten waren die kwamen, maar u niet wist wie wie was (gehoor CGVS, p.14). Van iemand die reeds twee tot drie jaar actief is als mensenrechtenactivist, wiens mentor herhaaldelijk problemen kende met de overheid wegens zijn activiteiten als mensenrechtenactivist (gehoor CGVS, p.15-16), die aangaf dat mensenrechtenorganisaties verboden zijn (gehoor CGVS, p.10) en reeds gearresteerd en vervolgd werd omdat geheim agenten aanwezig waren op zijn meetings, kan men verwachten dat hij meer voorzichtigheid aan de dag legt en de achtergrond van zijn de genodigden op de door hem georganiseerde meetings nagaat, zéker na zijn – beweerde – arrestatie en vervolging. Toen u hiermee geconfronteerd werd, kon u geen enkele reden geven waarom u uw toehoorders niet controleerde en u zelfs geen namen vroeg. Dat u dit niet deed komt niet doorleefd en dus niet geloofwaardig over.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zich de identiteit en het aantal mensen precies herinnerde van de personen die aanwezig waren op de geheime vergaderingen. Hetzelfde geldt met betrekking tot de thema's die werden behandeld. Er waren geen strikte dagordes van de vergaderingen. Met betrekking tot de wetten op homoseksualiteit, is verzoeker geen jurist. Hij baseert zich op hetgeen in de pers stond. Met betrekking tot het toelaten van geheime agenten, wist verzoeker wel hoe hij meetings moest organiseren maar niet hoe geheimagenten te vermijden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. In zijn beslissing van 24 februari 2014 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het asielrelaas ongeloofwaardig was, op grond van de volgende motieven:

(i) verzoeker verklaarde dat hij twee tot drie jaar geleden mensenrechtenactivist werd en gedurende twee jaar één tot twee meetings per week organiseerde bij hem thuis. Hij gaf aan dat hij een organisatie voor mensenrechten wilde oprichten, maar op de vraag met wie hij dit wilde doen, gaf hij vaag aan dat dit was met mensen die hij thuis uitnodigde. Gevraagd over hoeveel mensen het gaat, gaf hij vaag aan

het niet te weten, maar het mensen van Banjul zijn en het er soms meer dan tien zijn. Gevraagd om de namen te geven van de mensen die hij thuis uitnodigde voor de meetings kon hij slechts vier namen geven. Gevraagd naar meer namen van mensen die hij uitnodigde, gaf hij aan de anderen niet te kennen en hun namen niet te weten. Verder gaf hij aan dat hij zijn organisatie groter wilde maken. Daarop gevraagd hoeveel 'volgelingen' hij had, gaf hij aan dat het vele mensen waren, maar het aantal niet weet en de mensen die naar zijn geheime meetings kwamen niet telde. Van iemand die reeds twee tot drie jaar actief is als mensenrechtenactivist en die één tot twee meetings per week organiseerde en dit als 'hoofd', kan men verwachten dat hij beter op de hoogte is wie zijn (geheime) meetings bijwoonde; (ii) op de vraag waarover de meetings gingen, gaf hij vaag aan dat het over hun problemen en die van het land gingen. Gevraagd om concrete voorbeelden te geven, gaf hij vaag aan dat de meetings gingen over hoe mensen behandeld werden die iets negatiefs over de regering zegden en over het gebrek aan vrijheid van meningsuiting. Gevraagd om concrete voorbeelden of namen te geven over hoe mensen behandeld werden die iets negatiefs over de regering zegden, gaf hij aan dat het verschillende mensen waren, maar geen namen kende. Gevraagd naar concrete voorbeelden over (het gebrek aan) vrijheid van meningsuiting, gaf hij opnieuw vaag aan dat mensen niet vrij zijn om te zeggen over de regering wat ze willen. Later vulde hij aan dat het voornamelijk "de homoseksuelen" betreft. Daarop gevraagd welke straf er volgens de Gambiaanse wet op homoseksualiteit staat, gaf hij aan dat het levenslange opsluiting of de dood is. Uit de informatie van het CGVS, blijkt dat de maximumstraf voor homoseksualiteit 14 jaar gevangenis is. Gevraagd volgens welk wetsartikel over homoseksualiteit spreekt, gaf hij aan het niet te weten. Gevraagd of hij namen kent van homoseksuelen die problemen hadden in Gambia, gaf hij aan het niet te weten, omdat hij niet in de homogemeenschap zit. Gevraagd welke wet de vrijheid van meningsuiting beperkt, gaf hij aan het niet te weten, omdat hij geen rechten studeerde. Van iemand die reeds twee tot drie jaar actief is als mensenrechtenactivist en die één tot twee meetings per week organiseerde over het gebrek aan vrijheid van meningsuiting en de vervolging ervan, kan men verwachten dat deze een uitgebreidere kennis heeft betreffende dit thema en vervolgde personen. Verzoekers vage en quasi onbestaande kennis, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn activiteiten als mensenrechtenactivist en de daaruit volgende beweerde vervolging door de Gambiaanse overheid; (iii) het gebrek aan doorleefdheid ondermijnt verzoekers asielrelaas verder; verzoeker gaf aan dat de Gambiaanse politie hem rond 4 april 2013 arresteerde en opsloot wegens zijn activiteiten als mensenrechtenactivist. Gevraagd hoe de Gambiaanse overheid van zijn activiteiten op de hoogte zou zijn, gaf hij aan dat ze de informatie hadden via 'geheim agenten', die zijn (geheime) meetings bijwoonden. Gevraagd hoe vaak de geheimagenten zijn meetings bijwoonden, gaf hij aan het niet te weten en hij hen niet kon identificeren. Hij kende hun namen evenmin. Gevraagd of hij dan niet naging wie naar zijn vergaderingen kwam, gaf hij aan van niet en het niet controleerde. Hij gaf verder aan dat hij – na zijn opsluiting en verbod om nog zulke vergaderingen te organiseren – verder meetings organiseerde en dat hij terug dezelfde mensen aansprak en dat het misschien de geheime agenten waren die kwamen, maar hij niet wist wie wie was. Van iemand die reeds twee tot drie jaar actief is als mensenrechtenactivist, wiens mentor herhaaldelijk problemen kende met de overheid wegens zijn activiteiten als mensenrechtenactivist, die aangaf dat mensenrechtenorganisaties verboden zijn en reeds gearresteerd en vervolgd werd omdat geheimagenten aanwezig waren op zijn meetings, kan men verwachten dat hij meer voorzichtigheid aan de dag legt en de achtergrond van zijn de genodigden op de door hem georganiseerde meetings nagaat, zeker na zijn – beweerde – arrestatie en vervolging. Hiermee geconfronteerd, kon hij geen enkele reden geven waarom hij zijn toehoorders niet controleerde en zelfs geen namen vroeg. Dat hij dit niet deed komt niet doorleefd en dus niet geloofwaardig over; (iv) verzoeker bracht evenmin een begin van bewijs bij inzake zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid; de geboorteakte die hij voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat hij wel degelijk de persoon is die op dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van zijn identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien zijn relaas niet geloofwaardig is, kan verzoekers identiteit niet als bewezen worden beschouwd enkel op basis van zijn verklaringen en dit document. Verzoeker bracht geen begin van bewijs bij inzake zijn reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid;

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker hogerstaande motieven niet betwist maar zich beperkt tot het minimaliseren ervan. De Raad beschouwt het evenwel als niet aannemelijk dat verzoeker, die gedurende enkele jaren bij hem thuis als activist vergaderingen organiseerde met betrekking tot de mensenrechten in Gambia, hieromtrent niets concreets weet te duiden. Verzoeker, die aan het hoofd van zijn organisatie stond, wist behalve vier personen, niet wie de meetings bij hem thuis bijwoonde. Hij wist als hoofd van de organisatie niet uit hoeveel personen zijn organisatie bestond, hoewel hij zijn organisatie groter wilde maken. Evenmin kon hij de concrete onderwerpen aanduiden die op deze vergaderingen werden besproken. Hij verwees naar de problematiek van vrijheid van meningsuiting in zijn land, maar kende geen mensen die hierom problemen met de autoriteiten kregen. Evenmin weet hij welke wet in zijn land de vrijheid van meningsuiting beperkt. Waar verzoeker verwijst naar het disfunctioneren van het geheugen onder psychologische druk, wordt deze postfactum verklaring door de Raad niet aanvaard, aangezien blijkt dat verzoeker zich de situatie en zijn activiteiten genoegzaam herinnert om hier om een asielaanvraag in te dienen en verklaringen af te leggen. Daarbij kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde elementen niet meer in detail herinnert, maar niet dat verzoeker zich plots geen enkel element met betrekking tot de essentiële gebeurtenissen die tot zijn vlucht aanleiding gaven kan herinneren. Daarbij moeten de motieven niet worden gelezen als individuele, van elkaar losstaande motieven, maar als een geheel van elementen waarvan de som al dan niet tot het erkennen als vluchteling leidt.

2.2.4. De bewering, thans in zijn verzoekschrift, dat er geen strikte dagorders van de vergadering waren en geen geschreven verslagen omwille van veiligheidsredenen, kan niet worden aanvaard, gelet op de voorgehouden systematiek in de vergaderingen en het feit dat de autoriteiten deze vergaderingen - volgens verzoekers beweringen - belangrijk genoeg achtte om verzoeker aan te houden. Bovendien is het erg ongeloofwaardig dat verzoeker, nadat hij reeds omwille van zijn activiteiten en het organiseren van vergaderingen werd gearresteerd, geen strikte controle zou hebben uitgeoefend op de identiteit van de aanwezigen, dit precies omwille van zijn persoonlijke veiligheid. Waar verzoeker thans aanvoert dat hij geen jurist is en derhalve niet precies weet wat er in de wet staat, gaat verzoeker eraan voorbij dat hijzelf verklaarde dat de rechten van homoseksuelen een van zijn activiteitsgebieden was, zodat in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker hier minimaal van op de hoogte zou zijn. Niet alleen verklaarde verzoeker dat op homoseksualiteit de doodstraf staat, terwijl hier in werkelijkheid een maximumstraf van 14 jaar gevangenis op staat, ook kende hij geen namen van homoseksuelen die problemen hadden in Gambia.

2.2.5. De Raad acht de motieven die hebben aanleiding gegeven tot de bestreden beslissing relevant en draagkrachtig en stelt daarbij vast dat deze steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker beperkt zich tot het postfactum relativeren en minimaliseren van enkele van deze. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling. De Raad bevestigt dan ook de motieven van de bestreden beslissing.

De originele geboorteakte die verzoeker ter terechtzitting voorlegt, dient hoogstens ter bevestiging van verzoekers identiteit en werpt geen ander licht op deze beoordeling.

2.2.6.. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat er zich in het administratief dossier geen elementen bevinden die wijzen op een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Evenmin wijst verzoeker hierop in zijn verzoekschrift. Aldus zijn er geen redenen voorhanden om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT